

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. София, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 02.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **1583** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156, във вр.чл. 107, ал. 3, вр. чл. 144, ал. 1 от ДОПК, във в. чл. 9б от ЗМДТ.

Образувано е по жалба от В. Х. Х. от [населено място],[жк], [улица], против Акт за установяване на задължения по декларация /АУЗД/ № СОА20-ГР94-3851/19/12.11.2020 г., издаден от Н. А. – старши инспектор в отдел „Общински приходи-Н.-В.“, дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ на СО, потвърден с решение № СО/ОД-РД28-381/22.12.2020 г., на директора на дирекция „Общински приходи“ при СО.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на обжалвания акт за установяване на задължения по декларация, както и на потвърждаващото го решение, тъй като не било съобразено правото на жалбоподателя да посочва кое задължение погасява, да иска прихващане на платена от него сума с насрещни задължения и правото му да се позове на изтекла погасителна давност, което е довело до неправилно определен размер на данъчните задължения. Сочи се, че е нарушена разпоредбата на чл. 169, ал. 3 ДОПК. Жалбоподателят счита, че дори органът да има право да погаси задължението за най-ранния период, органът по приходите е бил длъжен да уведоми длъжника за това, тъй като ако беше предупреден, то последният е щял да се позове на изтеклата давност преди отнасянето на плащането към съответния най-ранен период. Жалбоподателят изтъква, че многократно е отправял искания за погасяване по давност на част от задълженията и прихващане на недължимо

платената от него сума с негови непогасени по давност данъчни задължения, които искания не били взети предвид. Иска се отмяна на акта за установяване на задължения по декларация и потвърждаващото го решение.

В съдебно заседание жалбоподателя се явява лично и моли сумата от 168 лв. да бъде прихваната и разнесена за периода 2020г , тъй като неправилно със същата били погасени по-стари задължения ,без да е спазен реда за погасяване на задълженията .

Ответникът – Директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, чрез юрисконсулт оспорва жалбата. Не оспорва, че сумата действително е заплатена, като сочи, че след плаането е подадена молба за по-стари задължения. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото и становищата на страните, Административният съд приема за установено от фактическа страна следното:

От приложеното на л. 59 от делото копие на платежно нареждане е видно, че жалбоподателят В. Х. Х. е привел сумата от 168,20 лв. на 23.07.2020 г., като основание за превода е посочено „данък МПС 2020 СА 1698 СН“. С така наредената сума са били погасени данъчни задължения за 2012 . за същото моторно превозно средство, както следва: първа вноска в размер на 73,78 лв., лихва в размер на 63,13 лв. и втора вноска в размер на 93,15 лв., или общо 168,20 лв.

Във връзка с постъпило от страна на жлабоподателя запитване до СО, дирекция „Общински приходи“, на 05.08.2020 г. е издадено писмо, с което жалбоподателят е уведомен, че постъпилите суми ще бъдат отнесени за най-старото задължение. Посочено е, задължения, които са „покрити с давност съгласно чл. 171 ДОПК“ не се закриват служебно.

Административното производство е по реда на чл. 107, ал. 3 ДОПК и е започнало с Наредане рег. № СОА20-ГР94-3851/14/12.10.2020 г. /л. 32/, след като орган по приходите Н. А. констатирала, че жалбоподателят има неплатени публични общински задължения с изтекъл срок на плащане за данък върху превозните средства за период 2015-2019 г. Видно от приложената на л. 36 справка, предмет на административното производство са задължения в размер на 605,70 лв. главница и 199,82 лв. лихва за периода 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г. по отношение на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка М., модел В.. За образуваното административно производство жалбоподателят е уведомен с писмо рег. № СОА20-ГР94-3851/15/12.10.2020 г., на основание чл.. 26 АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК. В административната преписка липсва известие за доставяне на уведомлението по чл. 26 АПК, но доколкото жалбоподателят не възразява да го е получил, съдът приема, че същото му е било надлежно връчено.

На 12.11.2020 г. е издаден Акт за установяване на задължения по декларация № СоА20-ГР94-3851/19/12.11.2020 г. /л.64/. В него е посочено, че с декларация по чл. 54 ЗМДТ с вх. № 13006-3941/17.11.2011 г. жалбоподателят е декларирал, че е собственик на лек автомобил марка М., модел В. 220 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС] , партида СА1698СН_111117. Посочено е, че към момента на издаване на АУЗД превозното средство не е продавано, бракувано и т.н. и се намира в имуществената сфера на данъчнозадълженото лице.

С АУЗД са определени задължения за данък върху превозните средства както следва: за периода 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. в размер на 124,20 лв. и лихва към датата на съставяне на акта в размер на 65,54 лв.;

за периода 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. в размер на 124,20 лв. и лихва към датата на съставяне на акта в размер на 52,94 лв.;

за периода 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. в размер на 124,20 лв. и лихва към датата на съставяне на акта в размер на 40,34 лв.;

за периода 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. в размер на 124,20 лв. и лихва към датата на съставяне на акта в размер на 27,72 лв.;

за периода 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. в размер на 108,90 лв. и лихва към датата на съставяне на акта в размер на 13,28 лв.;

или общо в размер на 605,70 лв. главница и 199,82 лв. лихва.

АУЗД е връчен на жалбоподателя на 13.11.2020 г., видно от приложената на л. 69 разписка.

Срещу АУЗД е подадена жалба по административен ред рег. № СОА20-ГР94-3851(20)/20.11.2020 г. /л. 82/, като с Решение СО/ОД20-РД28-381/22.12.2020 г. /л. 94/ АУЗД е потвърден изцяло. Решението е връчено на В. Х. на 05.01.2021 г., видно от приложеното на л. 97 известие за доставяне.

От административната преписка се установява, че по отношение на жалбоподателя е бил издаден АУЗД № 632162-1/04.08.2020 г., с който са установени задължения за данък върху недвижимите имоти в размер на 527,73 лв. главница и 158,70 лв. лихва, данък върху превозните средства в размер на 605,70 лв. главница и 182,99 лв. лихва и такса битови отпадъци в размер на 874,06 лв. главница и 266,67 лв. лихва. Този АУЗД е бил обжалван по административен ред и с Решение № СО/ОД20-РД28-202/17.09.2020 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към СО, актът е бил отменен, а преписката върната за ново произнасяне на органа по приходите.

При така установеното от фактическа страна Съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата срещу Акт за установяване на задължения по декларация /АУЗД/ № СОА20-ГР94-3851/19/12.11.2020 г., издаден от Н. А. – старши инспектор в отдел „Общински приходи-Н.-В.“, дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ на СО, потвърден с решение № СО/ОД-РД28-381/22.12.2020 г., на директора на дирекция „Общински приходи“ при СО, е допустима за разглеждане, като подадена в срок, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и от лице, което е адресат на акта.

Настоящият съдебен състав, като обсъди наведените в жалбата доводи и представените от страните доказателства намира, че разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 4, ал. 1 установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Процесният АУЗД е издаден от Н. А., която заема длъжност старши инспектор в отдел „Общински приходи“, направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община /л. 43-52/. Видно от представената на л. 41 Заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на кмета на Столична община, старши инспекторите в отделите „Общински приходи“ са компетентни органи по приходите, които са оправомощени да извършват производствата по установяването, обезпечаването,

събирането и контрола на публичните общински вземания за местни данъци и такси по реда на ДОПК. Предвид изложеното съдът намира, че оспореният АУЗД е издаден от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия.

Оспореният АУЗД съответства на изискването за форма по чл. 59, ал. 2 от АПК, като е издаден в писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му. При издаването му не се констатира наличието на съществени нарушения на процесуалните правила.

Актът за установяване на задължение по декларация е в съответствие и с материалния закон.

Съгласно чл. 10, ал. 3 ДОПК акт за установяване на задължение може да се издаде в няколко хипотези: 1) по искане на задълженото лице; 2) служебно - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 3) служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; 4) служебно - въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.

В настоящия случай административното производство е образувано въз основа на нареждане рег. № СОА20-ГР94-3851/15/12.10.2020 г., във връзка с установени задължения, неплатени в законовия срок.

Съгласно чл. 52, т. 1 ЗМДТ с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България. Процесното МПС е регистрирано с декларация вх. № 13006-3941/17.11.2011 г., не е deregистрирано, продадено или бракувано. Според чл. 53 ЗМДТ данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства. Тоест за него се дължи данък по чл. 52, т. 1 ЗМДТ и жалбоподателят е данъчнозадължено лице.

Съгласно чл. 54, ал. 1 размерът на данъка се определя от служител на общинската администрация въз основа на данни от регистъра на пътните превозни средства, поддържан от Министерството на вътрешните работи, и се съобщава на данъчно задълженото лице. В конкретния случай са спазени разпоредбите на ЗМДТ и Наредбата за определяне на местните данъци на СО (чл. 41, т. 1 за леки автомобили), като е отчетена мощността на двигателя, съобразени са имуществения и екологичния компонент за 2019 г. и е определен размер на задълженията за периода 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. в размер на 124,20 лв. и лихва към датата на съставяне на акта в размер на 65,54 лв.; за периода 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. в размер на 124,20 лв. и лихва към датата на съставяне на акта в размер на 52,94 лв.; за периода 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. в размер на 124,20 лв. и лихва към датата на съставяне на акта в размер на 40,34 лв.; за периода 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. в размер на 124,20 лв. и лихва към датата на съставяне на акта в размер на 27,72 лв.; за периода 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. в размер на 108,90 лв. и лихва към датата на съставяне на акта в размер на 13,28 лв., или общо в размер на 605,70 лв. главница и 199,82 лв. лихва.

Не се спори между страните, че данъка не е бил заплащан за процесните периоди, нито има спор относно дължимостта му или установения размер.

Спорът в случая касае възражението на жалбоподателя, че внесената сума от 168,20 лв. е била разпределена към задължения за предишни периоди, които са били погасени по давност. Извършаното плащане не е спорно. Жалбоподателят счита, че в случая с преведената сума е погасил задължението си за данък върху превозното

средство за 2020 година. Същата тази година не попада в обхвата на издадения АУЗД. В случая са налице две отделни правоотношения между административния орган и жалбоподателя – едното е във връзка с периода 2011г. до края на 2014 г., и 2020 г., а другото касае периодите, обхванати от АУЗД – 2015 г. – 2019 г.

По отношение визирания в АУЗД период съдът намира, че е спазен материалния закон и АУЗД е законосъобразен.

Съгласно чл. 169, ал. 3а ДОПК до заявяването им за принудително събиране задълженията за съответния вид, установявани от общините, се погасяват по реда на възникването им, а когато се отнасят за една и съща година, лицето има право да заяви кое от тях погасява. Направеното след плащането на 23.07.2020 г. изявление за изтекла погасителна давност не засяга редовността на направеното плащане и погасяване на съответното задължение. Давността е период от време, след изтичането на който се погасява правото на принудително изпълнение на съответното задължение, на държавната принуда по изпълнението на дадено задължение. Задължението, погасено по давност, не може да бъде предмет на принудително изпълнение, но то съществува и направеното плащане по него е валидно. Длъжникът може да изпълни свое погасено по давност задължение. В случая следва да се има предвид, че плащането е извършено преди задълженото лице да се позове на изтеклата давност (11.11.2020 г.).

Предвид изложеното съдът намира оспореният АУЗД за законосъобразен, а жалбата на В. Х. Х. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на процеса на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв. на основание чл.161, ал.1 ДОПК вр. чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.1 и ал. 2, пр. 4 АПК, Административен Съд С. - град, III отделение, 2 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на В. Х. Х. от [населено място],[жк], [улица], против Акт за установяване на задължения по декларация /АУЗД/ № СОА20-ГР94-3851/19/12.11.2020 г., издаден от Н. А. – старши инспектор в отдел „Общински приходи-Н.-В.“, дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ на СО, потвърден с решение № СО/ОД-РД28-381/22.12.2020 г., на директора на дирекция „Общински приходи“ при СО.

ОСЪЖДА В. Х. Х. да заплати по сметка на Столична община сума в размер на 500 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: